

motiveret de af Udvalget stillede Vædringsforflag og skal til Slutning anbefale dem til Vedtagelse af det ærede Thing.

P. Pedersen: Jeg anser de af Udvalget stillede Vædringsforflag for i det Hele taget hensigtsmæssige, og disse mine Ytringer falde ogsaa tildels sammen med de Betragtninger, jeg tillod mig at fremkomme med ved Sagens første Behandling. Jeg udtalte dengang, at jeg ikke ansaa det for heldigt, at Politiet stred ind, inden det var høist nødvendigt, eller at man i alt Fald ikke henvendte sig til Politiet, førend man først var gaaet til Kommuneraadet. Det glæder mig, at det ærede Udvalg er gaaet ind paa disse Betragtninger og er fremkommet med Forflag, som i det Hele taget fra et kommunalt Standpunkt betragtet synes mig at være tilfredsstillende, ligesom jeg heller ikke kan se i Andet, end at hele Forflaget i dets Sammenhæng utvivlsomt vil blive et human og hensigtsmæssigt Værn for Pleiebørns Anbringelse. Der er dog et Par Punkter i Vædringsforflagene, som jeg for mit Vedkommende ikke er sikker paa ere rigtige. Naar der saaledes er foreslaaet, at 10-Aars Alderen skal udvides til 14-Aars Alderen, saa forekommer det mig, at det dog maaske er noget for vidt at gaa med Henjyn til Aldersgrændsen. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig derimod, men jeg er ikke sikker paa, om ikke denne Aldersgrændse er temmelig høi. Det Forflag, som er stillet under Nr. 4 til § 3, hvor der er foreslaaet, at „Mænd eller Kvinder“ forandres til „Kvinder eller Mænd“, det lægger jeg ikke nogen videre Vægt paa; det kan jo være en Stjønssag, om man skal sætte det ene eller det Andet foran. Med Undtagelse af disse Par Punkter skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende er meget tilfreds med de Vædringer, der ere fremkomne. Jeg har som Kommunalmand høit Veilighed til at have Noget med den Art Sager at gjøre tidligere, og jeg skjønner ikke rettere, end at, dersom Loven kan komme ud med det Indhold, som den vil faae efter Vædringsforflagenes Vedtagelse, saa ville alle Parter blive tilfredse. Jeg kan godt se, at disse Forandringer, som ere foreslaaede, ikke ere saa ganske ubetydelige i Forhold til selve Lovforflaget, men jeg haaber, at den høit ærede Justitsminister vil kunne modtage dem, og jeg tror, at det er en Forbedring af det Lovforflag, som oprindeligt forelaa. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Vædringsforflagenes Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellemann):

Med Henjyn til Vædringsforflaget til § 1 skal jeg bemærke, at det ogsaa har været Lovforlagets Tanke, at Reglerne der i det Hele taget skulde være Minimum for Tilsyn med Pleiebørn; det er ikke og har aldrig været Meningen med denne Paragraf, at man vilde berøve de Kommuner, som have Sundhedsvedtægter, Udgangen til at etablere et mere betryggende Tilsyn med Pleiebørn end det, som Lovforlaget forudsætter. Tanken med Bestemmelsen er snarere gaaet i modsat Retning, nemlig ud paa, at naar Kommunen ønsker at indrette Tilsynet paa en anden, men maaske mere betryggende Maade, skulde det heller ikke være den forment. Den Tanke, som jeg i og for sig kan gaa ind paa, er den, at Lovforlagets Bestemmelser staa som et Minimum af Tilsyn og Forjorg med Pleiebørnene fra det Offentliges Side, og fra det Synspunkt betragtet ser jeg heller ikke, at der kan være nogen større Betænkelse ved det Vædringsforflag, som er jullet til § 1. — Hvad § 2 angaar, maa jeg ligesom den sidste ærede Taler ogsaa være af den Formening, at 14-Aars Alderen er for høi en Grændse at sætte. For det Første tror jeg, at selve Paragrafen kun trænger til en noget anden Vædring, idet det jo aldrig har været Meningen med Lovforlaget at ramme et Forhold som dette, at Børn, der ere 12 Aar eller Sligt, sættes ud for at gaa i Skole. Lovforlaget har ganske vist kun tænkt paa Pleiebørn, og saadan hos Andre anbragte Børn kunne dog egentlig ikke kaldes Pleiebørn, i det Mindste ikke i den Forstand, hvori Lovforlaget har tænkt sig det. Jeg tror derfor, at det kunde være hensigtsmæssigt, at der blev givet Paragrafen en saadan Affattelse, hvorved det indskrænktes til virkelige Pleiebørn, og det er egentlig for mig Hovedsagen, idet det nemlig forekommer mig at være et temmeligt vidtgaaende Indgreb i den almindelige Frihed, om man skulde have Kommunalbestyrelsens Tilladelse til at have en Dreng paa 12 a 14 Aar i Huset, medens han gaar i Skole; men forudsat, at man ændrer Redaktionen saaledes, at § 2 kun angaar egentlige Pleiebørn, forekommer det mig ogsaa at være noget tvivlsomt, det sigtede maaske ogsaa det ærede Medlem til, om der er nogen Grund til at udtrække Tilsynet med virkelige Pleiebørn til 14-Aars Alderen. Det er derfor en Vædring, som jeg har Betænkelse ved, ligesom jeg blot behøver at erindre om, at netop i dette Punkt blev Lovforlaget forandret i det andet Thing. — Hvad Vædrings-